

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Piet met een grote P

Piet was de eerste van het gezin Peters-Arts, die broeder werd. Hij kreeg de naam Tatianus. Later zou zijn broer Martien hem volgen.

Piet werd geboren op 7 april 1918 in St. Anthonis als zoon van Gerardus Peters (1876-1959) en Hendrika Arts (1885-1951). Hij werd geprofest naar de Broeders Onbevleete Ontvangenis in Maastricht vlak voor de oorlog op 15 augustus 1939. De orde stuurde hem naar St. Michielsgestel, om daar voor de doofstommen een technische school op te zetten zodat ze een beroep konden leren. Zelf haalde hij de nijverheidsakte NO en de diploma's Kleermaker Gezel A en B.

Blijkbaar was hij een goed leraar, want hij kreeg dankbrieven van een oud-leerling uit Amersfoort, die hem trots vertelde dat hij zelfs kostuums vervaardigde voor prins Bernhard. Twee broers uit Utrecht meldden dat ze pakken maakten voor ministers. Hij werd Pietje genoemd omdat hij zo klein was, maar een medebroeder uit St. Michielsgestel zei: "Nee, het is geen Pietje, maar Piet met een grote P." Hij werd vooral gewaardeerd om zijn eenvoud, zijn oprecht medeleven, humor en enthousiasme. Kenmerkend was een foto waarop hij bij een radioverslag van een voetbalwedstrijd commentaar leverde bij de opstelling die hij op een bord had gekrijt.

Na 20 jaar St. Michielsgestel wordt hij in 1959 naar Chili gestuurd, naar een wijk in de hoofdstad Santiago waar de broeders werken. Hij ziet dat kinderen uit arme gezinnen vrijwel geen kans heb-

ben om een vak te leren, en daarom begint hij een eenvoudig vakschooltje in een klaslokaal van de lagere school. Er is al snel ruimte te kort en er wordt uitgeweken naar een gebouwtje in de buurt. Tatianus vraagt en krijgt steun van de missie-organisatie CEBEMO voor de bouw van een technisch instituut, waarvan hij de eerste directeur wordt en dat in heel Chili een uitstekende naam krijgt. In 1969 wordt hij hoofd van de priesteropleiding. Veel jongelui die zich aanmelden, blijken meer geïnteresseerd te zijn in een goede en goedkope opleiding dan in het priesterschap. Na die teleurstelling mag Tatianus het nog eens proberen in Talca in een kleiner gebouw, maar ook daar zijn de resultaten bedroevend en het project wordt opgegeven. In 1977 wordt hij vanwege zijn wijsheid assistent van de provinciaal overste van de broeders in Santiago en ook

directeur van een lagere school daar, want hij heeft intussen de Chileense onderwijsbevoegdheid gekregen. Hij heeft een koffer, waarin hij grappen en moppen keurig heeft gerangschikt. Sommigen plagen hem ermee: "O, dat is nummer eenentwintig; o, dat is nummer eenendertig."

In 1973 wordt hij ziek en komt met verlof naar Boekel. Bij terugkeer wordt hij leraar op de door hem opgerichte technische school. Na drie drukke jaren wordt hij overgeplaatst naar de rustige plattelandsgemeente Buin, waar hij overste wordt van de community. In de buurt ziet hij hoe thuis verstoten ouderen worden opgevangen door de Zusters van Barmhartigheid. Ze werken louter met aalmoezen, zonder subsidie. Hij bedelt geld bij elkaar om hun huis te verbeteren en een tuin aan te leggen. Er kunnen zelfs meer zwervers worden opgevangen. Door zijn hartelijke, eenvoudige omgang,

wordt hij een begrip onder de thuisloze bejaarden.

In 1985 gaat door een aardbeving zijn bouwwerk tegen de vlakte en opnieuw moet Tatianus bedelen om nieuwe gebouwen voor de zusters en de oudjes op te kunnen trekken. Uit erkentelijkheid voor zijn werk krijgt hij op 10 maart 1988 van de Nederlandse ambassadeur het 'Ridderkruis van Oranje Nassau'.

Zijn tomeloze inzet ondermijnt echter zijn gezondheid en in 1994 gaat hij terug naar Nederland, naar Helmond. Na vier jaar moet hij naar het verzorgingstehuis Beyart. Als de zon schijnt, zit hij daar graag buiten, in een stoel, met zijn vaste attributen: een sigaretje en zijn rozenkrans. Op zijn sterfbed zijn 'zijn' oudjes in Maipo steeds in zijn gedachten.

Een pater probeert hem moed in te praten met: "Hou je taai, je komt er wel bovenop." Maar Piet zegt: "Nee, het is mooi geweest." Op 31 januari 2000 overlijdt hij. In toespraken wordt hij geroemd om zijn eenvoud, hartelijkheid en zijn inzet voor armen en minder-bedeelden in de samenleving, in de geest van Christus.

Broeder Tatianus (links) met moeder overste, architect en aannemer voor het nieuwe klooster in aanbouw. Het dak zit al op de kamers van de zusters.